

Мерен у мози.

Привертую памати Зиновіи Курчумської,

По обіді. Літо. Дено чудовий,
 Ухмілають ся пречисте небо,
 Все повітря палаючим шуми,
 з паланин, від свіжих перекосів,
 Із зрудів від спідної мови,
 Із брудів з небуриної смереки.
 з панотури ми вийшли усаго,
 На мнї нїг від мене сім.
 Все нїг нами Теремом избавсе,
 Як гадрок ма ерідно-зелена;
 Він шумить, келкоре мов каменем,
 Нїг гордком грізе скаменний беріг,
 Ма над ним в свиторноу спокоро
 Урієть єн мал сло гудумьске.
 По над берем стески отпідка,
 На стесках по лідні курчаном
 По гудумки в гарбоні как рєво;
 Дїмбора курнає ^а ^{на} мовна,
 На мканєтас і гунь сосногарі;
 Шумно іде гїврина гудумка,
 Шумно іде і гударо курити.

Давно-давно моврки ми сїгїм,
 На гїврані легкі, тми повітрям
 Западуцим, на гїврані шуми
 з гудумком, тмало красом.

И промоват на ноще съ стареене тво:
„Що, пробудил си? Усправди бащино,
Умил моят сиум, ех маму Лобот,
Менше мурму, грому, бивануше, и
30 Та протоме —

„Протоме не менше софи“
Ех гомоват, ех тин зин умил си.

„Зора! Ну, ех зил берогу нренть си.
Та не мер а хомиле екозати.
Прост ома мурт, первизице мого.
Гледаме, реи по горах, по издигах,
На верах, ех млада негостушка,
Берогу гугур мизгумь си, Са згу.
Мобити тин, ех мой ора, са мот-
ниче,
Мобити сиуми еам сред природу
40 Така, що умкам ниб гини хогу
До найближшоу дуба сусицу.
Монсеми софи подгумоме, маме,
Що за мого, ноллегу ма бгари
Виростатоме у макии скали, ^{киб}
На гирских вимрах, миг муромо
В неперестаннаму етноско миса,
Ари марсени видома в бозингги;
Ех мурт гучо присипрестиндугаме,
Ех мурт близко биг гумок гогина
50 Ехки мурт екарі переходу
Биг високих порубив ероисмба
Ане го збиремба найгучешоу
мату!“

Він за мовби і цароту побив, 3
Маб гуляв там же блукав ганько,
Поміти знав заробарів померлу:

"Ам сор дн про се ба Вам скрозаму!
Тривуєт ім муро вмі пунд м'яне м'яне,
Тас було прубукуєтн го в'єво.

А про те пераз таке подару
У б такіх дезогні серує м'яне
Замуєтн, що несе мене проймає.

Умимі разам знав із дучимі пройма
Що се таке блуєтн, що мов в'єтн
Враз об'єтн єсно все гоб'єтн,

Умимі пакане там, де в'єтн м'яне
Т наука с'єтн не знаєтн.

Ось пошуєтн єтн пройма,
Що мені прираєтн нег'єтн!

"Тому р'єтн - було так само гарно...

Того в'єтн. А ми поб'єтн
Т збуєтн єтн м'яне на он с'єтн
Де єтн раз г'єтн Вам с'єтн. (ва!)"

Ане єтн в'єтн дучимі. "Слава!" "Слава!"

"В'єтн, с'єтн?" "А дучимі, єтн,
Кореєтн в'єтн." М'яне ми

Єтн м'яне. Що єтн ганько
М'яне ане м'яне в'єтн Катраєтн
Що найменше м'яне єтн
На коні страєтн м'яне.

80 "Що не рибати?" — "Та паразд, ^{наноше,}
лиш на ~~м~~ меншо дару вмерти аоре."

"Що, твій меншо? Агме ^{Томі} тунсесте
Він хогуб ще в Куті на гарабі?"

"Та хогуб, а ека беруб, наноше,
Мо тогубседе екоє не годре,

І ека лер, то не бестар і го мнї."

Та а зї мкавем пруйшов, наноше,
Та прокуб дна — меншо так прокум-
ли обигато єн хогуб — "Гум, Олексо!"

Мтак казани, — та проку гаконре...

Та не гаїте єн... Мо бнє, наноше,

Ека єн ласка... — І вклонив єн вном.

"Щоє — роборо, — ємну, тут не ласка,
Тут побрннїєтї. Здівай лиш, редонє,
По геєка!" — "Та є внє дуб, наноше.
Зараз він пруйде... ^{Губ."} (Єє внє єн нагає)

Мвнзко ми зїдрем єн в гарочу,
Посїгам усі три на конї

Май подрам єн младиєм в ворї.

В нас гороча не глєн скорозаєтї:

Наре мїтка брѣє єн, нонає кпури,

Через зїлом, нонїє облазани

Крок за кроком, кїє огує за груми.

Норандїтї іа анї не гуємай!

Кїє цуцльєскїє тут досївгар повнїє,

Тут мказур уєєє євїє роує.

Іє єгїє на нїє, та мїє єробуєєн,

Екк спокійно теиносуніи ахосі
 Зін безагно мипитъ обік себе,
 Ужк безіерно, лерко, гліі катно
 Зін по стени і угл ^{на} мереж мипокиі
 Наг такими гедрами, що в тебе
 Дух захопур. Тобі згарть єн,
 Що мим берукнетут, то вни самі вни
 І тебе і мкеріи згмисне у пробан.

Осма на мобрку і гліі, і миплеуро
 Ет іпро Норепашока старого.
 Уууур - дошатур, на все около
 Найсматкнїи мий з габнїи мїи ^{мур,} керма.
 Золотік порпгнїи і сїатарнїи,
 Вєі ішо за реснїє побансєрєтє,
 Даг шоє вєі смурарєтє охїтно,
 Не старий мє, ^{сїм} мїєтєтє, згарть єн,
 Не гїї мїо мє. Два сїи мєнати,
 І оїє мє парубок. І шо мє то
 Стало єн ішо мє, шо за ре дунєєтє?
 Агнє перед тїмє мє згорєтє ^{буб,}
 Шо мє - гадарє, - на все сонєа ^{єн!} вєі
 В. ууууріє - кермануріє згорєтє
 Вєі єтє та оїї нєїє мєгє:
 Тут смїєтє єн, а за хвїєтє - єрєба!
 Кермоє зрадїкнїи. Тєвно мєєтє
 Дєєтє прєєї чєтє єн порпгнє.
 Шо разїє не мєкогїєтє нїєтє,
 а вкїєтє такє євє зрєбїєтє.

6.
Конце вие за курсы с'гари,
Ек ми стам на Катрапиробие.
Тиг саман берану у вугомски,
Ноб у припарузи Екии' белкии'
"Верег за махузои' лебагу
Коре пановки' лемаб осигах.
Ка нобид сие рековна поборих
Турпуром корило узе промиса,
Т тума стонна скриво бланка
Т сивкии' и' нахоузи' литии'.

М,
"Аи нисими кони' на лебагу,
А самии' в'имии' в' тене махукире.
Тум сизии' в'олс гва-три сусиги
Тукатори лонворки' спаккиино,
"А ниг ремии' небан на мураби,
Ами беренеро в'озно в'критии'
Корни' наам лисаб. Мизе за мамо,
Ори губрими, пачуидии' кории'
Т в'губрими с'о махутино в'небо.

Тоздоробув е у с'их присутниа,
Тигии' мов го короо. "Николо,
"Уо ту робии' ? Уро, уо с'е неартуви ?"
"Ни, панотре воднии', не неартуро !
"Смерть моя махуагити - год реуро."
"Уо - не таке болито тебе, Николо ?"
"Все болито, панотре ! В'грудиди кони...
"Гу, та уо в'ие, рас мабути го дому."

7
Фонроуб а вих прусытма вунто,
Е там зацѣб Миколу суобигату,
Тпруацтуб вѣдо, свѣтлѣм вѣдѣм
Помогаб, а там зацѣб з баггачам,
Познобѣмо ма сунѣб нѣтаро,
Тѣм гавно задохубаб іа гегго,
Уго іоуу робум, рум нѣрум?
"Ма ек з Кут прѣумм, таузапѣз^{касицѣ!}
"Цѣ, сунку, остатнѣй раз погуб~~ѣ~~.
Вне мени, сермаинѣ не баритѣ,
Спрѣнѣтѣ еи вѣгаи мени вѣмрѣтѣ!
Ма к робрѣтѣ, а сами нѣроу,
Тне вѣгно так по нѣх, цѣб хопѣ,
Мни в орад рѣрѣтѣ цѣбъ не зѣвѣрѣнѣ.
Мни собѣ не в рагуѣ. Ат рагарѣ,
Монѣ гегго вѣумм ге тѣрѣа.
Ане в нору вѣем стѣмнѣта гѣнѣ,
Вхѣмнѣ колѣкѣ іа поунѣ рѣгѣ.
Вне мни вѣрѣтѣ іа гавѣам рѣгѣ,
Тпрубогѣмн и гѣмѣрѣ из Маѣн,
Ма, ек вѣрѣтѣ, не поумѣрѣ."

нѣроу!
"Уго не кагѣб вѣам гѣкѣнѣр?" — "Ма
Погубѣтѣ еи, вѣрѣамн порѣумѣб,
Зѣмѣрѣтѣ иі каѣрѣмѣо маі нѣвѣхѣб.
А гѣрѣтѣ кѣ тѣрѣа дѣумѣ гѣтѣа.
199
Ма ек еи го нѣаѣдѣ з нѣмн вѣрѣтѣ еи,
То казѣб: "У тѣвоу гѣгѣн — канѣ"

Сладкото не страшно, а моят син ^{сидомит,}
Върнува си уе и утрос ирине.
Тийко щось така в гуні у него,
Щось ново прыз і муритъ, — кансе,
Амсе моме в прід ^{во} по замяти.

"Здубувано се мене не мамо,
Бо на стабига нїщо таково
Ее на риб вїз хорого Микаш.

"Ну, а щось, — митарзнов у сина,
Роборит вам гьгоо щось таково?"

Чкарнит си на щось рн прыз си ^{мислѣ}

"Нї, миме ст огно ураз роборитъ:

"Дїторки, ви мново ^{не} муритѣе

Трайтѣсь нї на еки мїки,

Бо мнї нїщо вѣне не поможѣ,

Бо знаю, смертѣ мои придогнѣе.

"Етсе вѣе мнѣ з тїса роборити

Чегєри на тєсанїи колоти"

"Коло нати осторинѣ старого.

Вин мнѣе неубисєно вѣе на мїсгї

Из мнѣе одєрєннїи до нєба ^{днєвѣ}

Не стогнаб, мнѣ збїєннїа ^{банско}

Бармѣе, щось стаб ^{по} маєлєвнїи.

"В мїа прѣнубєн, прѣдубавєтєтє,

Застогнѣе і банско мѣево

Знаб на нѣгнїкѣ." "Олекє, гє тѣ?"

Син го пово. „Панотець му ^{резде? ѓ} ~~ѓ~~ ѓ
„резде, гредю, буду те поубати,
ѓ о в мизу вие нитѣма заицаѓ.
Може нас занести у харам?
„Нѣ, не може, по мислу ^{мо} резде.
Панотець покину!

Ел надмизивен.

„Мучен, паноте, — рѣк Микола,
Мучен, ма нѣ, не можу вмерти!

„Нѣ, ~~не~~ говорѣть ~~ма~~ ке, Микола!
ѓо вам конче нинѣ смерти треба?“

„Ой, паноте, ѓ е добре знаю,
Та не те криже мене и мучитѣ.

ѓже криѓ у мене, криѓ на серци
Непроуцени, тем то вмерти ^{во} ~~во~~!

„ѓо за криѓ такий? Скажи ^{Микола} ~~Микола~~
А ѓме не тѣлько ѓо ти си обизабен!
То акаѓа ѓе тайний криѓ у тебе?
ѓо-не, е можу си обизѓ до вѣки.
Виндѣть, мога!“

„Нѣ, най не вѣдаѓте!

Най го мене близки вѣи приступѣѓ,
Дѣлний е у мене криѓ, паноте!

Ел вие и сам не знаю, ѓоз нимѣ
ѓк ѓоѓ з души своѣ збути? ^{ѓѣѣ} ~~ѓѣѣ~~

А ѓоѓ вие трѣи си обизабен,

заѓит ѓоѓ трѣи и маѓ е и и мѣки
До свѣтѣѓ и вана до Чугавѣ,
Мене трѣи з ѓоѓ розрѣшамѣ,

А про те він на душі й до нині¹⁰
Не би каминь вренений до ший,
Через нього й повертати не можу.
Ось мену й віршу в свитеньке
І мені згадть ся, що хтось мнївно^{недо}
Замика його передо мною ^{(х'шара}
Що там щось мов темна ^{темна)}
Мнї в горі стонку заступар;
Що на мнї тут щось танке ввечір,
Мов торба каминь і мило повні,
І не можу є ступити з місця.
Радо те що, панотнику поважний,
Помонсите душу одлекити! "

" Ну, скажіть, що я маю (і яму) радити?
Гріх якийсь його турбує душу,
Або його він триєнобигаб ся.
Мене єнобигаб ся він нещиро,
Затаїть подробиці найдивніші,
І кризе той гріх його сумління?
" Вибери — касу йому — Микола,
Вибери свій гріх зовсім по правді!
" Так, паноте, годі ти сказати,
Та не тільки вам, і всім присутнім
Вибери, рій серцю некує буде.
Скажіть, і азду, неже коло мене,
Скажіть, що буду я обигаю. "

Ліри всі ми коло нього близько, 11
І при ньому такосе поставали
Турини — три евару ірські,
Дві себіткі — дві цуцлоскі краї.
А на собі власне першій зорі
Виринам, тудо мінатім.

„Слухайте, панотіку, вемирні,
Слухайте, мої сусіди мої! —
Так зобарити стонурі Микола —
Гручить м'т, а монде й дівом таму,
284
А ще парубком цулев. як мні
Темно: день був ітній, ека сегоде,
По левагах дренкотім коса,
А е мов із Рабонца гарабу.
Як енер іі ще бару: рлірка,
На переді Ресь цуток при кермі,
А при задній. Десв како полудня
Ітмимь ми спочити в асенові.
На зарінку гівори брата
Ми собі гарабу привечим,
До шинку побим посніган.
Закусим, потону куним,
Імат гаїга гарабу когубага
На гарабі, як жівотіно, гїю
Тїнають, з гарабу в воду скачу,
Плещуть се — нам се не в гівобітнє.
Най собі! Гївбим ми гарабу —
Діте всі на бері. Та, гівіють
На заді како морі кермі!
Хлопчик скучив се... вил не ма-

30. Не так дванадцять ні, тринадцять. 12
Скажи їй, скажи і не вважай
Що даради тебе на думку вогні
Дум м'яка. "Ага, - кажи до того, -
Ты куди?" - "Ага!" - сказав негласно
Тай кивнув небаго чоловіку
Вниз на Теремом, на чене наліт
Не поладув, тай мчить спокійно,
Мов похов у вогні загубився.

"Се мери такон не в дивовищу.
Дунаю - моніше перевіри її,
Тевно хоре на той бік дістає її.
Як хоре згину, так не шукати
З дистрими на нігу вогні з'їсти,
Ну, а там нехай брідє сарако.
А вогні ніг намі каючима,
Кидуву, баче, в шибеним нуром,
Та проте іа і лесь, ми знами
Конице ніше, де знайти похона.

Устою тобі, держу за керму,
330. Десь колесе у вогні нею вдарю,
Мальку курт і мову, байцуре
Тро моніша. Та бо ми моніше
Мовчки встав не канути ні слова,
Закотів шкандата по коліна
На конезь даради надмірився,
Меленько, мов ніде нікого
Збісив пош, сам спитив в вогні
У без волоту, гез пари з рота
Уез безіжно вканданутій хвості.
331. Ставось се так скоро, так неждано
Тако спокійною і прирежно,

Ужасно бурливому в
Реле бурю, кончили пых и кончили,
И не боясь скажут ни слова.

З разы набить а как позвонил са,
Дунув: кончили небо набе гобре,
Хоре з бурливом поборо са.

Иа до бурю: ни аида кончили.
Моне за гарабу ге бренив са?
Или, не видно! Моне так купил гав
И за своим бурене гавко?

Или, не бурна! Дарада наша
Бигнула все минай биг тоо мина,
Але кончили ни аида ни гав!
Ити пороз примов мени по тии.
Так мени зробилоь акое гавно,
Или сам а бур кончили того,
Или сам зинув пороз гарабу,
Или нис в руках свою гавину
И параз ии гаву купув.

Иа з масом позирнув на леса,
Или не бурю бин, что за менина
В пооро каво са? Или, лес менино
Керного покрине свою.
То тин все а з буривим масом видув
На саво, на дере, митам кто
Не поборув, что тит б мене кавов?
Или, гринають дере на конси,
Дере бити у боди кунавот,
Се-ге з хат все гави купави бровса,
Иа на буриват мина никово
Набить гити з наг ризи подивим.
Бигитнув а, жнеб нагасу у боду -
Вне гавко ми биг тоо мина,
Але кончили ни аида ни гав.

Ане зноб мени на реви старо,
 Мов би то вранов, адо перарин
 жмурани го сам готоптуб еи.
 Трамино так тогос, ане в реви гжаст,
 Ане з редежи пиворасно
 Трей еи слово на уста - не слово,
 Ане крик страшний, ненев джесторе
 I кинить у ревикуку замкненик.
 Пересуба там такую хвисто
 Ловну рпату и гикои тивом,
 аки паро то пересубае. #5. IX. 1913.

Переман вие ми Утерпик,
 де Переном Корний з Тимми збир еи,
 до гиктам еи на дивому богу.
 де нибве гараба джесториме.
 Тмени там старо спокимиме
 На гжи, а бизитуб мубото
 Мов тураф аким з мверим зкотуб еи.
 Трасно гониме ми го джестиме,
 за свим туд одертани жанлау,
 накупним герого гик гону,
 и готвита, нигорубавени, жок,
 джестиме назаг у насим реви
 Перемановим из джестиме вКупи
 Ми нимиме уртом гониме великим
 Среди насив та рознов весиме.
 а в тим урти джестиме наивесимиме,
 Мов би то врановкой прирочи
 I жовим го имо не джестиме.

Токи ми джестиме го джестиме,
 джестиме урп напачу розимов еи.
 Тмени джестиме пивко два жестиме,
 навом ми надивиме еи там
 до митка, перед джестиме жеста

15

Ми своје горади припишам,
В мене знов негов на души вгари,
Та доздно зупишь гобкана,
Ми не иже кто, хмонга не мукла.
До мункуя ни ја аки проми
Не бегнув си, бо мени горава во,
Употам гораз кто мене ни знае
Тоната: "де ми хмонга гив се?"

А в мункуя мени бгно погидно
Употам не репикки новну срданку
Косаран. Бо погидно а лес:
"Гуко, мей, бизи ми у мене проми,
Употам мункок, там на мункуя срданку.
Замнади мункарни за репикку,
А гуги то реде горава."

Лес прибути мене биз гавна мункуя,
Проми брав та до мункуя погидно,
Лесак ми биз мене бизвернув си,
Мене ктово нов пруган з гору вгари,
Горава така крашна горава,
Употам мункуя горава горава,
Лесак на горава Крисанно
Горава горава мункуя.
А не си, хор гуро си - лесак,
Ане имов и имов, не оидегав си,
Не бгно гунок ни танки в мене,
Ми нестраху гуге мункуя!
Та имов и имов, не оидегав си,
Ане у гуге гункуя не стаю.
Горава мункуя на краи асенова,
Сив на камени а краи горава
Гуге лесак горава старого.

16
Злагимов бив десе за нив рогум,
"Вибарай - скажав мени - невоце!
Проза таи зарубачи в мунорски,
Ловку занем бина пограда,
А се нагоди бон репкы."

Джава спиданкы, и мене фрептин
Вунтон и кор паровину
Учорби в сери хробака жакон.
Та ак тиеко бизитав а корок
У до мунки роган прустамбач,
Уфос такса вгаримо на мене
Уро з бизгражю та жакан мабо
А ту спиданкы не нустубна жинно.
Та отумилени се за хвемину
Леселу а габ и и прамовуб:
"Та та бунни!" А ле бивени ниска
А не ми тоги налу скажати.
Тилоко знато, что биз тои хвемии
А репкы бие не мабу рогі.

А зарик а того гна никаи
Та референу бивене не рогити,
Ли гаради бивене не рогити.

Тако просуба гви м три негити
Вона при работи соногарсакити.
Та ком в негити како церкви
А поруб, что новинь у ливтерок
Буде нон, хор се жвирине гити,
Уфос мене торкити в саме серце.
Та не ниркуром нитого
В негитинок госвита жибрал се
Ж сокурю нимов у жабі.
Тако пок микав леш а старов
У ми в глат тиним асе на жабити,
Тако габан гараду лантувати.

Знають вам, переночувати (в бібліотеці)
Товариш ~~господар~~ ~~в наш пікоро~~ ~~мій~~
В наш пікоро мій нігтам.

Не було ніякої турботи ні гризоту,
Тільки як на вні до Асенова
Заблудили я до того місця
Де в ріку на дистанції глибокій
З гарада зупинився хлопчина,
Зроб мене обхотила тривога,
І я тільки в воду став відійти,
Ти не вийми з неї потойленник.
Але тільки наша дистра хвиля,
Але тільки Термом під скалою,
З гарада зупинився хлопчина
Та хлопчина ні міг не вийти.

І пораба мене керманювати
Де в кого розбивають панану,
Ти не бачив хто грає тою й тою
Вотпленого тільки Асенова.
Та ніхто не міг мені сказати.
А верстатом із кут до дому,
А пораба такою у Асенові
У мінку ти де будь на дорозі
Збивають по трака у прохотит,
Ти в кого тут хлопчик не вступив.
Та ніхто не міг мені сказати,
І мій страх панану став мінати.

Та до не тільки моє мило!
Як було де з ким по сварю, і,
Мінку вдарто в злочин ти дидину,
По ~~бувало~~ ^{зачуваю} ~~завше~~ ^{тої} ~~ночі~~
Мені ститься що тільки вогонь
І мінку у мене на гараді

Той сам хомецо скруени и тими 18
Индигу у кананути богу
И понау из кинга гаради
Тоти ноу в богу онуска,
Тотин одернувшись на гаради,
Мине ковками ревом гара,
За ковки времем си рукам
Збивна в богу тило поубас,
Моне вхемат тивко з хем бо мене
Хивка раз рукам заматас,
Тым нати и страши гм мене,
Десв генв потин а тогу наркитни,
Усо неаре саро в мене душу,
Усо три сви вискунти муну.

Видравъа до толигу свато,
Таноту, що дубут перед вам,
Познолив усю свою прилогу,
Травга, глево трота правобравни.
Таноту погунавни поверитъ:
" Усо: не небесе, а не мону знати,
Тем би рут ти ни дубу кингавни.
Агнсе хомеца в богу не зинхувти.
Усо не одерив нору перед вогон,
Се не три мзе, бо не ни тизнати,
Ми кин и мене богу ту не знае.
А шо урат тоби такни гинмаса,
А нате не в нисо раде гати." "

Ттак пронава рик одан и дурни,
Ласто забубав свою прилогу,
И не рув расе страху никоти,
Тмивум подила Всенова,
Тя дуб траспиро си мени мхо,
Усо а гонд за акус гриднимо,
Дунсе всергив си и в персерго,
Танско так подуб свого Нарирку,

19

Ушо богон муриб лизубави,
Не заснабна пинка з риз новоб,
Па а нив наб нива нит спринушо,
Тоо мени прустуб са знов / Сремом
Канамутиши, хонеш на гарави,
Ушо вонене у бустрих хонит
Ушо мизе тале трибонене,
Мовбу на нори диарав лиз мене.

Решу нори а пролив беронно
У надунав са лизуби покурту,
Терейта са нинка до Сурави,
У таушково рита, спобигав са.
Па не мава части у Сурави.
Трасуб на свинешника старого
Ушо мнимуб са и неввансно мурав
Па не даго спобигу мори.
Па кам а скинуб а дово спобиге,
Вин сергит одубавет до мене?
"Винни уроче, се все дуриница,
Ушо тоби до ролуи притегити.
Спобигай мени рита гостоти,
А не прубиги та см пануцки!
Тевно ти наг нору лунубави,
Таму и см таки порани мени."

Не пружав са а таму понови,
Ушо ваче кивка ит не нро рупки,
Па не педри вново порримина
а переспуб са и лизубав са.
Тбура мени тут говина нивра
Тоо в очито а биле ме нильубав са,
Здернував шиу нив та пересерге,
Тз ацигану нурани дернаб са.
Ане ком нори Маричка вифра
Не прохубими и гора ит зо мпоу
а подуб жнов у сн хонорину,

Ако з богу махав мени ружко, 120
Знов тоги нумов а го Сирави,
Тои раз там застав репух вапов,
Усо множино лисаукавио ондиге,
А така скажав го мене мово:
"Сирорки, ками усе по правги
Там скажав от тат перега мово,
То гато тоди а позримице,
Хор иу тоу там не знаво за усо.
Зне завагаво тоди покути,
То ти сам себе бриси не знаем,
Сам тоди покуту накладеам."

А така е бунис из Сирави,
Т брво мени видото расу
Двацато ит жукта у прави и труги.
Двацато ит тух би мене, Таморе,
Знам, тоди не бугу вам кажати,
Усо прохуб а без греха бансково,
Хор то раиски и не берримски,
Але не буго и овново року,
Еуаким би вобимени хлонина
Горво в сии мени не поубива еи
Мов невимени горис сунини.

Ата оте гва пикси тому буге,
Ак востаниа туб а го Банскини
Тнепермубав пому еринкии
Скери, усо понуше асенова,
а подаруб, ак з богу друднои
Зисапуно еи усо сиисно биле,
Мов ружка гитара невимка.
Ата ружка едун раз, друпни, гедун
Зурмуна з богу, мов кунка нити,
А потин здаров мени, усо кренко,
Кинешо кер ми мови времюра,
а поруб, ак керму усо коркниго,

Т мене не втомлю за серце, (21)
Т мені би дуже старо,
Що мені не говори смерті не даю."

От такі нам познав Микола,
Т не знав я, що йому скажати. б. б.
Ща побравм законд і циги,
Ще було нині мому погуберу,
Тинна рота гобу хленто.

Ат от найстарший бікан з присудник,
Тра Ратнарик, от так промовив:
"Ще в борзю те тоби, Микола,
Але як займлю баче на дубале
Ще промивай си, камі жагда,
Ат пробив своєт парубокство.
Ще шаню, аби ти був легаво,
Але був ти воргуї мн бордизкий,
Краса і сила панин парубкам.
Тинко кров дна рорара в тебе
Т дим наг ниру днци рyki
Т дима наг ниру панасрива.
Ще було в селі факор сагга,
Щоб ти з тим у сварку або в дикту
Ще займов за дуб еку напниро.
Лам а тені жамав рyki твої,
Ща ретаї те іде з тимі расамі!
Ще шаню, аби ти вдав си в гедга,
Тот биі гедго був спокійний сагга,
Т не знаю, ти не рефез тебе
Тередрасно бин зинлов зі слита.
Т не знаю, ти ти вдав си в ману
Тот лонна дна саггери рента
Т тебе панина в добрім році.
Але в тебе мот було з опривка,
Що не має сривну ані дени,
Аби тільки зинт свон зиннат,
Т на своїм борзі по менть а."

Ванско big тух сиб зитенуб Микала (22)
I скажав: „Внасиби тоби, торо,
Ушо зражав ти ти раси' сороунии,
Акиа пронуб мов у тунани.

Мало шо з тух мени гочу в тунси.
Те мим гочу гоче наидатан,
Ак мене перед ноим бираран
Моя мати у своім каноси
Те каинна из тизни джарана,
Аби е не збути кувал сикам
Ты Марирку, шо воста гур мене
За джункуны бирну обидрана.”

„Те паразд ти и з неонуб, Микало,
Перимий рид адо гва перми роки,
Молуб гачи зраджом тора. —
Так було не раз, шо привирана
Твоя хсирка анос го мене сном,
Big твои тикарени повоиб
I не раз мени внагана джунка.

„Вс на певно не добран захитовити!
Знаюче смерть гоби безрасовую
I то тирива, адо на мидемизи.”

„Твои з тобою, торо!” — ^{зжасан} скривнут
Три тух форумит слова Микала,
I перестав са весь трептати, —
Значи, раса и мени саиану
Ушов таке на джунку прихотуно.
Тво було тверде серце в мене,
Ушо не знало струну ани бичу!”

„Твои спокійно молуб гачи тора:
„Тримов струн тоби и бичан big раз,
Тво big разу ти утраткувал са,
Тиди перестав та задивити
I вораган ашов погнав аи.”

Се мени було на бугоркуны,
Тво не знаба про твою прысагу,
Тро аky чвер пан позналиб та.
Познаним ти и знарина?"

"Не в гоня мени все акое Торо,
Тинхун могом кажаб Микола."

"Обь помысли мори прысагу,
Уро мени иже биват монтонит
Трасума да, - мове а твои власта
Тоди роане мау зрозумиума.
Нав роги а бичин ит ру гелет,
А реде ме а ре було на члоти,
Ак егново реноро ионаоро
Дна му монтит из верса своено
Засотим збирати в гарни
Збу в переному ^{ни} изкынаб си.
Засотим, зарази нодим.
З верса в нуз се чакко було збиром,
Друми верс му перемим мона
А з верса нодарим в гарни
Переном ак спиднуо рагроку.
Тиг версан ичок дуб невенкии
Цели му передимм дунсе нубо!
А з ичка бела крутаи сенка
Стримко в нуз зареноро мукоро.
Тотим треба реуз ар мубоким
Теребрато са на дпуу леваду,
Терлизу килка перелаз,
Тереброту порез горочу,
Тересторити ме гла потоку,
А нотану з бера стримкоро
На заритрок - ты зне си кунис!

"Враз го мномо димо бичин монтисиб,
Намне вч и дим биг мене варни."

24
ак ми ми говину до порока,
Лонни рыви пикы вие бмзско
закривачи и новину рванан.
Иа а скариу рефез нотрок,
Скоруб так незривно, що надра^{руб}
На усни бермиди кепе трновим.
Ити а скрукнув лиг оапово болно,
То трнова мнурка блувенка
Вбула е мени в пату перигно.
З рыви не забвасав тирого
А хотів мене гимати монциб
Зигбир за мими кинка кровиб.
Але тит поруб, що лиг мнурку
Зигранана да трнова мнурка
Знастрама у пати у мене.
Се була мени не перимна вие.
Е такис трнів уне не ^{на} ~~што~~
Маб в нова ~~у~~ мнурку босонине
То арач та спелотат заросит.
Знава, що родит в такану пазі,
И не канцири тикану и мовла
Диб на муритку посеред ренки,
Винув ролку, що мени в соролку
В парусу биранима забиле мана
З митого, аби ак шо погрето е,
Зараз нир на сди а замиди.
Трививана, пату двою оидиув
И побарув, що трнине бизна
Лет у месо и при раним микири
Заво мана е забсін мадешко,
Так шо паровидим ~~и~~ нидк не броним
Ити мотинно е пату поамиди,
Винув ролку и предовдав микиру,
Токи бизрел ролку не забарув
За конев трнине, и позмидиван

He nigda ii, ugod byro za usv
Trambisanu brenit i kurbunyu. (25)

Kirako xkunt a porab sa z norov,
"Pat' ru gescit, a ne ni i znati,
Ma noi tovariumi za toi ras
Perebiru i ryky ii noroku,
Perezizmu rebez pererazi,
Pozronium sa bi na zapinky,
Coptaku ta vari noskugani
I z besum krukam ta cimam
P'rokotam base y c'ibim xkuntax.
P'roki toi a ryb yme z galeka
I a b'it zab'lemu nebl'inkim
Triz usv dyxy norebez lebagy (7. 12)
Adu x' k'yn'itax n'ach'epus gonacu.

Os' yme a budir na goroy,
Kham ryb z galeka big k'ad'a
Kruk n'ag'not' a n'ot'ag' rikoro:
"Sokotit sa! Let' z bogu! Pat' yme!"
Se n'ab'it k'rot'rami rikori usgu,
Ma ne ryb skrukib'it x'omsi,
Uso b' r'izi k'yn'am sa besum.
Ma a b'rybim k'rot'ku z'yn'it' sa,
Z'yn'it' y' toi dik, ligku k'rot'rami,
I n'ob'arub n'ot'ram ak rikoro,
Tronag' gosu r'ist'oro bogoro
Z'yn'it' k'ot'ub sa n'ob'it' k'alam'it'ni
Z'ab'limku, z'ab'ar' sa na x'om'a,
Nesym k'ob'ku, tr'icku ii r'it'aku,
M'yn'it'ram ta r'eb'ym r'ip'it'it'no.
Z'yn'it' k'ot'ub sa sk'oro n'are k'it'of,
Z'yn'it'ab' bogu r'it'no z' r'ep'it'rami,
I a b'arym n' gub'ne gub'no
Z'ak'rit'ab' go x'om'it'it' : "Noi, r'it'ak'it'."

26
Та боми за мина не горим.
Изе хвирисна и бар теи нагкоуба
и снагна, и незубеь зариток
И все минате и беи минаси разан,
Иди и не биде никоу.
А миу сам огуи из тие минаси,
И мени биде разу есно тано,
Ито ак ди не брентои, што в поу
Мени биде са и стинив на хвирис,
Биде ди а зариток браз из тини.

"От така и твој биде Никола!
ак ди не теи минаси в асенови,
Ито ноб на очак тои биде са
Биде ди ти познуб ди и познуб са,
Биде ди ноне глес нонуб у бидеи,
Ито в криминали омиуб са.
~~А така и, што не биде то минаси,~~
~~Ито биде мина теи самонау~~
~~Ито мина та гитануби на тано бидеи,~~
~~Ито биде теи биде бидеи минаси~~
~~Ито мина теи нонуб бидеи на тано бидеи."~~

Итак он биде са мина теи бидеи,
Ито мина и то а збуде са
Ито збуде са мени ноб асенови
Ито познубеи нонуб теи бидеи.

Ито мина, нонуб не есенови,
Ито мина бидеи мина теи в хату
А така бидеи нонуб го бидеи.
Ито мина и нонуб бидеи
А коу ми рано нонуб бидеи,
Ито мина мина теи нонуб бидеи
Ито мина нонуб бидеи,
Ито в нонуб збудеи мина нонуб бидеи.

Ито мина го р. 375 у нонуб 1907 р.
а нонуб бидеи в нонуб бидеи в нонуб бидеи.

5-7 вересня 1913 р. у містечку 798-816 гонимих

9.15 вересня 1914.

Щоді я звернуць ся до присутних
і сказав до них таке слово:

800 Учили ви оті такі пригоди,
які рідко у чинто губаєм,
хот трапляють ся бо чинно рідко
І дають потуги туробіжу,
що над ним чудає висша сила.
Що то оті френ у ножі? Дібни мує!
Закалать собі фартини югу
Кілока раз на день сак коучеє,
Виймете рать та гачуки не має.
А ось бачте, то є мітреваний терен

810 Врятував нитє нивіи логині.

А тоді, микола, був той хлосуд,
Був той привид, що лям сахати ~~паш~~ Базув,
Пальцем воним, що гуркають мусіт
І твоє дуциху везутьийайі хвилі,
Щоді і біг злото біугорнути,
А на шлех спасеня на вернути."